

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 037581 25 Кж 2
Бања Лука, 16.06.2025. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Светлана Марић и Душка Бојовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против осумњичених О.Б. и Г.Н. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске у вези са чланом 37. истог законика, одлучујући о жалби браниоца осумњиченог Г.Н., адвокатице Вање Павловић из Бањалуке, изјављеној против рјешења Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 037581 25 Кв 3 од 02.06.2025. године, у сједници вијећа одржаној 16.06.2025. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Одбија се као неоснована жалба бранитељице осумњиченог Г.Н., изјављена против рјешења Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 037581 25 Кв 3 од 02.06.2025. године.

Образложење

Побијаним рјешењем Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 037581 25 Кв 3 од 02.06.2025. године, на основу одредбе члана 200. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, надаље у тексту: ЗКП РС), према осумњиченим О.Б. и Г.Н. је продужен притвор, који им је одређен и претходно продужен рјешењима Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 037581 25 Кпп 15 од 08.03.2025. године и 11 0 К 037581 25 Кв 2 од 03.04.2025. године, због основане сумње да су учинили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23, надаље у тексту: КЗ РС) у вези са чланом 37. КЗ РС и постојања посебних разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, а у односу на осумњиченог Г.Н. и тачке б) истог законског прописа, тако да им притвор по том рјешењу може трајати најдуже још два мјесеца, тј. најдуже до 06.08.2025. године до 17.10 часова у односу на осумњиченог Г.Н., а до 17.30 часова у односу на осумњиченог О.Б..

Против наведеног рјешења жалбу је благовремено изјавила бранитељица осумњиченог Г.Н., адвокатица Вања Павловић из Бањалуке, без посебног истицања жалбених основа, са приједлогом да се преиначи побијано рјешење Врховног суда (у приједлогу жалбе се као доносилац побијаног рјешења погрешно наводи Окружни суд) тако да се „осумњичени Г.Н. пусти да се брани са слободе“, или да се „с примјереном

озбиљношћу размотри могућност примјене свих алтернативних мјера које закон предвиђа умјесто притвора“.

Суд је испитао побијано рјешење сходно члану 338. у вези са чланом 320. ЗКП РС, имајући у виду све наводе жалбе и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци овог рјешења из разлога који слиједе.

У жалби се наводи да је побијаним рјешењем „Врховни суд извршио повреду члана 310. ЗКП, из којих разлога се то побија овом жалбом, а у вези са члановима 309. и 338. ЗКП“, али се ти наводи у жалби ничим не аргументују, нити наведене законске одредбе (којима су прописани - жалбени основи, садржај жалбе и сходна примјена одредаба о жалби на пресуду), својим садржајем могу упутити на било коју битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. ЗКП РС. Из цјелокупног садржаја жалбе је јасно да није сачињена у складу са чланом 309. ЗКП РС (чија је сходна примјена у поступку по жалби на рјешење, прописана чланом 338. ЗКП РС), јер се у жалби не наводе ни основи побијања из члана 310. ЗКП РС, нити се наводи одговарајући жалбени приједлог - да се побијано рјешење укине или преиначи, како то прописују одредбе члана 309. став 1. тачке б) и г) ЗКП РС. Стога се неосновани приговори жалбе - да је побијаним рјешењем учињена повреда члана 310. ЗКП РС у вези са члановима 309. и 338. ЗКП РС, могу приписати само садржају саме жалбе.

Из цјелокупног садржаја жалбе произлази да се истом побија правилност чињеничног стања које је побијаним рјешењем утврђено, како у погледу основане сумње као општег услова за притвор, тако и у погледу постојања посебних разлога из члана 197. став 1. тачке б) и в) ЗКП РС, због којих је осумњиченом притвор продужен. Неслагање одбране са разлозима који су изнесени у побијаном рјешењу у погледу утврђеног чињеничног стања, суд је размотрио испитујући чињеничну основу побијаног рјешења, јер се исказаним неслагањем аргументује овај жалбени приговор, а не и став жалитељице да је побијаним рјешењем повријеђено право осумњиченог на одбрану и образложену судску одлуку.

Имајући у виду све наводе жалбе, вијеће налази да исти нису успјели довести у сумњу правилност чињеничног стања које је утврђено побијаним рјешењем у погледу основане сумње да је осумњичени Г.Н., заједно са осумњиченим О.Б., извршио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС у вези са чланом 37. КЗ РС, због којег се против њих води предметна истрага, као и да у овој фази истраге постоје нарочите околности које оправдавају бојазан да ће осумњичени Г.Н. негативно утицати на свједоке које тужилац намјерава саслушати у наредном периоду истраге и да ће наставити са истим криминалним активностима, уколико би био пуштен на слободу, што су разлози из члана 197. став 1. тачке б) и в) ЗКП РС, због којих му је неопходно продужити притвор на основу члана 200. став 3. ЗКП РС, јер за то постоје посебно важни разлози, а иста сврха се не би могла остварити неком другом мјером блажом од притвора. О томе су у образложењу побијаног рјешења изнесени потпуни, аргументовани и за ово вијеће у свему прихватљиви разлози. За супротан став одбране, у жалби нису изнесени релевантни и прихватљиви аргументи, нити тај став има упориште у садржају побијаног рјешења и доказима и обавјештењима на којима се то рјешење заснива. Супротно ставу одбране, приликом доношења побијаног рјешења суд је уз достављене доказе, могао узети у обзир и обавјештења сачињених у форми службених забиљешки од стране службених лица, о радњама које су подузимали и оном што су сазнали и уочили у току праћења осумњиченог Г.Н. и

провођења других посебних истражних радњи из члана 234. ЗКП РС, које су одређене наредбама суда. Да ли ће и какву доказну вриједност ова обавјештења полицијских органа имати у даљњем току овог кривичног поступка, те да ли ће бити поткријепљени и неким снимцима као објективним доказима, у овој фази поступка се не може поуздано процијенити, па ни потпуно искључити на начин како се то у жалби чини.

Уз констатацију да су у побијаном рјешењу образложени разлози због којих је Врховни суд утврдио да и у овој фази истраге постоји основана сумња, у жалби се наводи да одбрана те дате разлоге сматра довољним само за основе сумње, а не и основану сумњу да је осумњичени учинио предметно кривично дјело. Супротно изнесеном ставу одбране, ово вијеће налази да су у образложењу побијаног рјешења изнесени (на стр. 2. и 3.) релевантни и у свему прихватљиви разлози за постојање основане сумње, али да са истима жалба не кореспондира, нити их нечим конкретним доводи у сумњу, па се на ове разлоге жалитељица упућује, као мјеродавне разлоге за постојање овог општег услова за притвор. Став одбране да ти разлози не поткрепљују основану сумњу, немају упориште у доказима који су прикупљени у истрази (провођењем посебних истражних радњи, претресима просторија које користе осумњичени, привремено одузетим предметима и др.), на које се суд позива у побијаном рјешењу и на чијој садржајној анализи заснива закључак о постојању основане сумње да су осумњичени заједно у инкриминисаном периоду вршили неовлаштени промет опојне дроге кокаин, на начин ближе описан у наредби за спровођење предметне истраге.

Околност да у претходном периоду истраге нису завршена сва наложена вјештачења - мобилних телефона одузетих од осумњичених (чије су форензичке копије креиране по наредби суда), прашкасте бијеле материје, која је пронађена у претресима код осумњичених, Г.Н. у количини од око 60 грама и О.Б. у количини око 900 грама, те код И. К. у количини од око 3 грама (за коју се основано сумња да му је истог дана продао осумњичени Г.Н.), немају значај какав им се жалбом неосновано настоји придати, јер у околностима конкретног случаја нису довољне ни за закључак да се у предметној истрази не поступа са дужном пажњом и хитношћу, нити ове околности искључују основану сумњу да је бијела прашкаста материја (пронађена код осумњичених и лица са којим је осумњичени Г.Н. претходно контактирао), заправо опојна дрога кокаин, коју су осумњичени код себе држали да би је неовлаштено прометовали на начин како је то наведено у наредби за спровођење истраге, што се жалбом неаргументовано и неосновано настоји оспорити. Истовремено жалитељица инсистира и на околности да је осумњичени Г.Н. уживалац опојне дроге кокаин и с тим у вези настоји упутити на закључак да је пронађену опојну дрогу осумњичени набавио и држао само за властите потребе, при чему очигледно губи из вида остале прибављене доказе, међу којима првенствено трагове исте прашкасте материје (морфолошких карактеристика опојне дроге кокаина) који су пронађени на опреми погодној за паковање, што чини основаном сумњу да је овај осумњичени вршио паковање опојне дроге кокаин ради продаје, а не да би је само лично уживао, како се то жалбом настоји приказати. На правилан закључак о постојању основане сумње, уз остало су упутиле и личне прилике осумњиченог, који је и раније осуђиван због неовлаштеност промета опојних дрога у земљи и иностранству.

Поред основане сумње као општег услова за притвор, жалбом се неосновано оспорава утврђење суда да и даље егзистирају нарочитих околности које указују на колузијску опасност, тј. да ће осумњичени ометати поступак утицајем на свједоке који још увијек нису саслушани, а за које је тужилац у приједлогу за продужење притвора навео разлоге који су упутили на неопходност њиховог свједочења, као лица која имају

важна сазнања о предметним инкриминисаним радњама неовлаштеност промета опојне дроге кокаин и осумњиченом Г.Н., као једном од саизвршилаца предметног кривичног дјела, тако и околности које се односе на блиске односе наведених свједока и осумњиченог Г.Н., који је у својим евиденцијама имао њихова имена, односно надимке и бројеве мобилних телефона. Наведене околности и по мишљењу овог вијећа оправдавају бојазан да ће осумњичени, уколико би био пуштен на слободу прије њиховог саслушања, вршити негативан утицај на ове свједоке како би за њега дали што повољније исказе и тако ометати прикупљање доказа у предметној истрази, што је разлог из члана 197. став 1. тачка б) ЗКП РС, због којег му је неопходно притвор продужити по овом основу, јер се утврђена колузијска опасност не би могла отклонити неком мјером блажом од притвора. О томе су дати јасни и аргументовани разлози у побијаном рјешењу (на стр. 3.), које као мјеродавне прихвата и ово вијеће и налази на наводима жалбе нису доведени у сумњу. С тим у вези се у жалби неосновано наводи да је у побијаном рјешењу суд неистинито и погрешно интерпретирао изјашњење одбране поводом приједлога за продужење притвора, јер се пажљивом анализом датих разлога суда у погледу овог жалбеног основа, може доћи само до супротног закључка, да је жалитељица погрешно схватила и интерпретирала, те грубо и неприлично карактерисала тај дио образложења побијаног рјешења.

Кад оспорава постојање нарочитих околности које оправдавају бојазан да ће осумњичени Г.Н., уколико би био пуштен на слободу, наставити са истим криминалним активностима неовлаштеност промета опојних дрога, што је побијаним рјешењем утврђено као посебни разлог из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, због којег му је неопходно продужити притвор, наводећи у жалби да раније осуде нису довољне за успостављање овог притворског основа, жалитељица с тим у вези губи из вида све релевантне околности конкретног случаја, а првенствено да је осумњичени вишеструки повратник у вршењу кривичних дијела против здравља људи и да је осуђиван више пута због истог кривичног дјела због којег се против њега води и предметна истрага, као и да је осумњичени, по властитом признању и сам овисник од употребе опојних дрога. Раније осуде осумњиченог из 2013. године и 2017. године на казне затвора од по 5 година због неовлаштеност промета опојних дрога, по пресудама домаћих и иностраних судова (Покрајинског суда у Бечу), сагледане у контексту осуда за друга кривична дјела (омогућавање уживања опојних дрога и прикривање), правилно су упутиле суд на закључак да извршење казни затвора по ранијим осудама на осумњиченог није позитивно утицало (настављао је са вршењем нових и тежих кривичних дијела), што указује на неопходност његовог задржавања у притвору по овом жалбеном основу. Стога ни по оцјени овог вијећа нема реалан основ став одбране да би се неком мјером блажом од притвора, као што су мјере забране, могла остварити иста сврха, тј. отклонити утврђена итерацијска опасност, о чему је суд такође изнио јасне и за ово вијеће прихватљиве разлоге у образложењу побијаног рјешења, које жалитељица неосновано сматра паушалним.

Имајући у виду сложеност предметне истраге и неопходности провођења већег броја истражних радњи, укључујући и сложена вјештачења, како хемијско вјештачење прашкастих материја које асоцирају на опојну дрогу, тако и вјештачење више мобилних телефона који су одузети привремено од осумњичених, ДНК вјештачења пронађених биолошких трагова (ради утврђивања потичу ли од осумњичених), те саслушања већег броја свједока, од којих ће се саслушање једног извршити од стране замољеног иностраног органа за пружање међународне правне помоћи, суд је правилно утврдио да све ове радње из објективних околности нису могле бити окончане у претходном

периоду истраге, а по својој природи су од посебног значаја за доношење тужилачке одлуке. Једнако тако је правилно побијаним рјешењем утврђено да поред објективног услова из члана 200. став 3. ЗКП РС, који се односи на могућност осуде за предметно кривично дјело на казну затвора већу од 10 година, постоје нарочито важни разлози да се осумњиченом притвор продужи тако да може у току истраге трајати још најдуже два мјесеца, налазећи реалним да се у том времену проведу све планиране истражне радње и оконча истрага, што наводи жалбе нису успјели довести у сумњу.

Због свега наведеног је ово вијеће утврдило да не постоје разлози због којих се жалбом побија рјешење о продужењу притвора и да истим није повријеђен Кривични законик на штету осумњиченог, па је одлучено као у изреци овог рјешења на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић